

VALLANKUMOUKSELLISEN PROLETARIAATIN VAPUNVIETTO

On kulunut vuosi Lenan tapahtumista ja vallankumouksellisen työväenliikkeen ensimmäisestä, jyrkästä noususta kesäkuun 3 päivän valtiokaappauksen jälkeen. Tsaarin musta sotnia ja tilanherrat, virkamieslaumat ja porvaristo ovat juhlineet Romanovien suvun harjoittaman Venäjän rosvoamisen, villin hävityksen ja häpäisemisen 300-vuotisjuhlaa. IV Duuma on kokoontunut ja aloittanut „työnsä” itsekään uskomatta siihen ja kadotettuaan entisen vastavallankumouksellisen tarmonsä. Häminki ja masennus on vallannut liberaaliset yhteiskuntapiirit, jotka märehivät veltosti *reformikehotuksia* — ja samaan aikaan tunnustavat, että kaikki reformilta näyttäväkin on mahdotonta.

Ja sitten, Venäjän työväenluokka vietti vapunpäivää,— ensin se piti harjoitukset Riiassa ja sitten, toukokuun ensimmäisenä päivänä vanhaa lukua, esiintyi päättäväisesti Pietarissa,— tämä vapunvietto leimahti kuin salama taivaalta halkoen synkkää, hämärää, ikävänharmaata ilmapiiriä. Niiden satojen vanhojen vallankumousmiesten eteen, joita pyövelien harjoittama vaino enempää kuin ystävien luopuruuskaan ei ole nujertanut eikä murtanut,— monimiljoonaisen demokraattien ja sosialistien uuden sukupolven eteen nousivat taas lähestyvän vallankumouksen tehtävät kaikessa ylevyydessään ja hahmottuivat sitä johtavan etumaisen luokan voimat.

Hallitus oli jo useita viikkoja ennen Vappua aivan kuin pois suunniltaan, ja herrat tehtailijat käyttäytyivät kuin ihan päättömät. Näytti siltä kuin pidätykset ja kotietsinnät olisivat kääntäneet ylösalaisin kaikki pääkaupungin työläiskorttelit. Eikä maaseudullakaan jääty jälkeen keskuksesta.

Tehtailijat hosuivat pitäen neuvotteluja, asettaen ristiriitaisia tunnuksia, milloin uhkaillen kostotoimenpiteillä ja työsuluilla, milloin taas tehden etukäteen myönnytyksiä ja suostuen sulkemaan tehtaot,— milloin yllyttäen hallitusta julmuuksiin, milloin taas soimaten hallitusta ja kehottaen sitä ottamaan toukokuun ensimmäisen päivän „pyhä”-päivien joukkoon.

Mutta niin uutterasti kuin santarmisto häärikin, niin vimmatusti kuin se „puhdistikin” tehdaskaupunginomia, niin ahkerasti kuin se sieppailikin kiinni ihmisiä oikealta ja vasemmalta viimeistenkin „epäilyksenalaisten listojensa” mukaan,— ei mikään auttanut. Työläiset nauroivat tuolle tsaarin koplakunnan ja kapitalistiluokan voimattomalle kiukulle, tekivät pilkkaa kaupunginpäällikön jyrisevistä ja surkeista „määräyksistä”, sepittelivät ja panivat kädestä käteen kulkemaan — tai kiertämään suusta suuhun — satiiirisia pilkkarunoja sekä hankkivat kuin maan alta yhä uudelleen kahmaloittain pieniä, huonosti painettuja, lyhyitä ja koruttomia, mutta selkeäsanaisia „lehtisiä”, joissa kehoitettiin ryhtymään lakkoon ja järjestämään mielenosoituksia, palautettiin mieliin sosialidemokratian vanhat, typistämättömät, vallankumoukselliset tunnukset, sosialidemokratian, joka vuonna 1905 johti joukkojen ensimmäistä rynnäkköä itsevaltiutta ja monarkiaa vastaan.

Sata tuhatta lakkolaista Vappuna — sanoi hallitusmielinen lehdistö seuraavana päivänä. Sata kaksikymmentä viisi tuhatta — ilmoittivat porvarilliset lehdet ensimmäisten lennätintietojen mukaan („Kijevska ja Mysl”). Sata viisikymmentä tuhatta — sähkötti Saksan sosialidemokratian pää-äänenkannattajan kirjeenvaihtaja Pietarista. Ja sitä seuraavana päivänä koko porvarillinen lehdistö mainitsi jo numerot 200—220 tuhatta. Todellisuudessa lakkolaisten lukumäärä nousi *250 tuhanteen!*

Mutta paitsi Vappuna lakossa olleiden lukumäärää paljon vaikuttavampia — ja paljon merkityksellisempiä — olivat työläisten vallankumoukselliset katumielenosoitukset. Pääkaupungin kaikissa esikaupungeissa ja kaupungin kaikilla kulmilla työväenjoukot kulkivat vallankumouslauluja laulaen ja vallankumouskehotuksia huudellen ja taistelivat punaisten lippujen alla useiden tuntien ajan poliisi- ja ohranavoimia vastaan, joita hallitus oli kymmenkertaistettulla vimmallalla mobilisoinut liikkeelle. Ja työläiset osasivat

antaa kaikkein kiivaimpien tsaarin renkien tuntoa, ettei taistelua käydä leikinpäiten, ettei poliisien edessä ole mikään piskuinen ryhmä slavofiilisiä sätkynukkeja⁵⁷, että liikkeelle ovat lähteneet todella pääkaupungin työtätekevän luokan *suuret joukot*.

Proletariaatin vallankumouksellisten pyrkimysten — sen karaistuneiden ja uusien sukupolvien vahvistamien vallankumouksellisten voimien,— kansalle ja Venäjän kansoille osoitettujen vallankumouksellisten kehotusten avoin demonstrointi muodostui todella loistavaksi. Kun hallitus ja tehtailijat saattoivat viime vuonna lohdutella itseään sillä, ettei Lenan purkausta voitu etukäteen aavistaa, ettei voitu heti valmistautua taistelemaan sen jälkiseurauksia vastaan, niin nyt monarkian ennakkonäkemys oli mitä täsmällisin, aika valmistelua varten oli ollut kyllin pitkä, oli ryhdytty mitä „tarmokkaimpiin” „toimenpiteisiin”,— ja lopputuloksena oli sen seikan täydellinen paljastuminen, että tsaarin monarkia on *voimaton* proletaarijoukkojen vallankumouksellisen heräämisen edessä.

Niin, vuosi lakkotaistelua Lenan tapahtumien jälkeen, tämä vuosi on osoittanut — vaikka liberaalit ja heidän myötäilijänsä ovatkin ruikutelleet surkeasti „lakkointoilua” vastaan, „syndikalistisia” lakkoja vastaan, sitä vastaan, että taloudelliset lakot yhdistetään poliittisiin ja päinvastoin,— tämä vuosi on osoittanut, kuinka suuren ja korvaamattoman asean sosialidemokraattinen proletariaatti takoi itselleen vallankumouskaudella agitaation harjoittamiseksi joukkojen keskuudessa, joukkojen herättämiseksi, niiden vetämiseksi mukaan taisteluun. Vallankumoukselliset joukkolakot eivät suoneet viholliselle lepoa eikä rauhaa. Ne kävivät sekä vihollisen rahapussille että polkivat koko maailman edessä lokaan näennäisesti „voimakkaan” tsarihallituksen poliittisen arvovallan. Ne antoivat yhä uusille työläiskerroksille mahdollisuuden ottaa takaisin edes pikku osan vuoden 1905 valloituksista ja nostattivat taisteluun uusia työtätekevien kerroksia, innoittaen mukaan takapajuisimpiakin. Ne eivät ehdyttäneet työläisten voimia, sillä hyvinkin usein ne olivat lyhytaikaisia, mielenosoituksellisia esiintymisiä, ja samalla ne valmistelivat joukkojen uusia, vieläkin vaikuttavampia ja vallankumouksellisempia avoimia esiintymisiä — katu-mielenosoituksia.

Maailman missään maassa ei havaittu viime vuoden aikana niin paljon poliittisiin lakkoihin osallistuneita kuin on ollut Venäjällä eivätkä lakot ole missään olleet niin sitkeitä, moninaisia ja pönteviä. Jo yksin tämä seikka osoittaa täydellisesti sen, miten kurjia ja inhottavan tylsämielisiä ovat ne liberaali- ja likvidaattoriälyniekat, jotka olisivat halunneet „oikaista” venäläisten työläisten vuosina 1912—1913 noudattamaa taktiikkaa „Euroopan” perustuslaillisten aikakausien, niiden kausien mittapuun mukaan, jotka ovat pääasiallisesti olleet sellaisia kausia, jolloin on tehty valmistelutyötä joukkojen sosialistisen valistuksen ja kasvatuksen alalla.

Venäjän lakkojen suunnaton yliote Euroopan, etumaisen maiden lakkoihin verrattuna ei näes lainkaan todista sitä, että Venäjän työläisillä on jotain erikoisia ominaisuuksia tai erikoisia kykyjä, vaan yksinomaan sitä, että nyky-Venäjällä vallitsevat *erikoiset* olot siinä mielessä, että on olemassa vallankumouksellinen tilanne, että on kasvamassa välitön vallankumouksellinen kriisi. Sitten kun Euroopassa koittaa samanlainen vallankumouksen kehkeytymisen ajankohta (siellä se on oleva sosialistinen vallankumous eikä porvarillis-demokraattinen vallankumous niinkuin meillä), niin silloin kapitalistisesti kehittyneimpien maiden proletariaatti järjestää vielä paljon suuremmalla tarmolla vallankumouksellisia lakkoja, mielenosoituksia ja aseellista taistelua palkkaorjuuden puolustajia vastaan.

Tämän vuoden toukokuun lakko, samoin kuin useat muutkin lakot, joita Venäjällä on käyty viimeisten puoleltoista vuoden kuluessa, oli luonteeltaan vallankumouksellinen erotukseksi ei ainoastaan tavallisista taloudellisista lakoista, vaan myöskin mielenosoituslakoista ja niistä poliittisista lakoista, joissa on vaadittu perustuslaillisia reformeja ja jollainen oli esimerkiksi viimeksi käyty Belgian lakko⁵⁸. Liberaalisten maailmankatsomusten pauloihin joutuneet ihmiset, jotka eivät enää osaa katsoa asioita vallankumoukselliselta kannalta, eivät voi mitenkään käsittää tätä Venäjän lakkojen omalaatuisuutta, joka johtuu täydelleen siitä vallankumouksellisesta tilasta, jossa Venäjä on. Vastavallankumouksen kausi ja luopuruusmielialojen rehotuksen kausi jätti liian paljon sellaisia ihmisiä niidenkin keskuuteen, jotka haluavat nimittää itseään sosialidemokraateiksi.

Venäjällä vallitsee vallankumouksellinen tilanne sen tähden, että väestön äärettömän enemmistön sorto, jonka alaisena ei ole ainoastaan proletariaatti, vaan myös yhdeksän kymmenesosaa pientuottajista, erikoisesti talonpojat, on kärjistynyt äärimmilleen, ja sitä paitsi tämä kärjistynyt sorto, nälänhätä, kurjuus, oikeudettomuus ja kansan pilkkaaminen on huutavassa ristiriidassa niin Venäjän tuotantovoimien tilan kuin myös vuoden 1905 herättämien joukkojen tietoisuuden ja vaativaisuuden tason kanssa sekä sen asiaintilan kanssa, mikä vallitsee kaikissa naapurimaissa, ei ainoastaan Euroopan-, vaan myös Aasian-puoleisissa maissa.

Mutta ei siinä vielä kaikki. Olkoon sorto kuinka raskasta tahansa, ei se yksistään vielä synnytä aina maassa vallankumouksellista tilannetta. Useimmiten vallankumousta varten ei riitä se, että *pohjakerrokset eivät halua* elää entiseen tapaan. Sitä varten tarvitaan vielä, että *huippukerrokset eivät voi* enää isännöidä ja hallita entiseen tapaan. Juuri sen me nyt näemmekin Venäjällä. Poliittinen kriisi kypsyy kaikkien nähden. Porvaristo on tehnyt *kaiken*, mikä siitä on riippunut, tukeakseen vastavallankumousta ja aikaansaadakseen „rauhallisen kehityksen” tällä vastavallankumouksellisella pohjalla. Porvaristo on antanut pyöveleille ja maaorjuuttajille rahaa niin paljon kuin nämä ovat halunneet, porvaristo on solvannut vallankumousta ja sanoutunut irti siitä, porvaristo on nuollut Purishkevitchin saapasta ja Markov toisen ruoskaa muuttuen heidän lakeijakseen, porvaristo on sepitellyt „eurooppalaisittain” perusteltuja teorioita, jotka ovat ryvettäneet lokaan vuoden 1905 muka „intelligentti”-vallankumouksen ja leimanneet sen rikolliseksi, rosvomaiseksi, valtionvastaiseksi ynnä muuta ynnä muuta sellaista.

Ja kaikesta siitä huolimatta, että porvaristo on uhrannut rahakukkaronsa, kunniansa ja omantuntonsa, se *itsekin*, kadeteista lokakuulaisiin saakka, tunnustaa, että itsevaltius ja tilanherrat *eivät ole kyenneet* turvaamaan „rauhallista kehitystä”, eivät ole kyenneet turvaamaan alkeellisia „järjestyksen” ja „laillisuuden” ehtoja, joita ilman kapitalistinen maa ei voi XX vuosisadalla tulla toimeen Saksan ja uuden Kiinan rinnalla.

Venäjällä on olemassa yleiskansallisiin mittoihin paisunut poliittinen kriisi, ja se on kaiken muun lisäksi sellainen

kriisi, joka koskee nimenomaan valtiojärjestelmän *perustuksia* eikä lainkaan sen jotain yksityiskohtia, se koskee rakennuksen *perustusta* eikä sitä tai tätä sivurakennusta, sitä tai tätä kerrosta. Ja lörpötelköt liberaalimme ja likvidaattorimme vaikka kuinka paljon korulauseita siitä, että „meillä on, luojan kiitos, perustuslaki” ja että päiväjärjestyksessä ovat sellaiset ja sellaiset poliittiset *reformit* (vain peräti lyhytnäköiset henkilöt voivat olla näkemättä sitä, että edellisen ja jälkimmäisen väittämän välillä on kiinteä yhteys), ja virratkoon tuota reformaattoruuden vettä kuinka paljon tahansa, niin asia pysyy silti siinä tilassa, ettei yksikään likvidaattori eikä yksikään liberaali voi osoittaa mitään reformatorista ulospääsyä tilanteesta.

Sekä väestöjoukkojen tila Venäjällä että niiden aseman kiristyminen uuden agrariipolitiikan vaikutuksesta (johon maaorjuuttaja-tilanherrojen oli pakko tarrautua viimeisenä pelastuksena), sekä kansainväliset olot että meillä muodostuneen yleispoliittisen kriisin luonne—juuri tällaiset ovat ne objektiiviset ehdot, jotka tekevät Venäjän tilanteen vallankumoukselliseksi sen vuoksi, kun porvarillisen kumouksen tehtäviä ei voida ratkaista nykyistä tietä eikä nykyisin (hallituksella ja riistäjaluokilla olevin) keinoin.

Tällainen on se yhteiskunnallinen, taloudellinen ja poliittinen maaperä, tällainen on se luokkien välinen suhde Venäjällä, mikä on synnyttänyt meillä ne omalaatuiset lakot, jotka eivät ole mahdollisia nykyisessä Euroopassa, josta kaikenlaiset luopiot haluavat ottaa esimerkkiä, ei sen eilispäivän porvarillisista vallankumouksista (joissa jo oli välähdyksiä huomispäivän proletaarisesta vallankumouksesta), vaan tämänpäiväisestä „perustuslaillisesta” tilanteesta. Pohjakerrosten sorto sen enempää kuin huippukeroksia vaivaava kriisikään ei vielä synnytä vallankumousta,—ne saavat vain aikaan maan mätänemisen,—ellei tässä maassa ole sellaista vallankumouksellista luokkaa, joka kykenee muuttamaan passiivisen sorrontilan aktiiviseksi suuttumus- ja kapinatilaksi.

Tätä todella etumaisen, sellaisen luokan osaa, joka todella nostaa joukkoja vallankumoukseen ja todella kykenee pelastamaan Venäjän mätänemiseltä, esittääkin juuri teollisuusproletariaatti. Tätä tehtävää se juuri suorittaakin vallankumouksellisilla lakoillaan. Nämä lakot, joita liberaalit vihaavat ja joita likvidaattorit eivät käsitä, muodostavat

(VSDTP:n helmikuisen päätöslauselman sanoja käyttäksemme) „erään mitä tehokkaimman keinon maatalousproletariaatin ja talonpoikaiston masentuneisuuden, epätoivon ja hajaantuneisuuden voittamiseksi, *sen vetämiseksi* mukaan mahdollisimman yksimielisiin, samanaikaisiin ja laajoihin *vallankumouksellisiin esiintymisiin*” *.

Työväenluokka vetää mukaan vallankumouksellisiin esiintymisiin laajat työtätekevien ja riistettyjen joukot, joilla ei ole alkeellisimpiakaan oikeuksia ja jotka on saatettu epätoivon partaalle. Työväenluokka opettaa niitä käymään vallankumoustaistelua, kasvattaa niitä vallankumoukselliseen toimintaan, selittää niille, missä on ulospääsy ja pelastus. Työväenluokka ei opeta niitä sanoilla, vaan teoilla, esimerkeillä, ei yksilösankareitten seikkailujen esimerkeillä, vaan näyttämällä esimerkkiä vallankumouksellisilla *joukko*-esiintymisillä, joissa poliittiset ja taloudelliset vaatimukset yhdistyvät toisiinsa.

Kuinka yksinkertaisia ja ymmärrettäviä, kuinka läheisiä nämä ajatukset ovatkaan jokaiselle rehelliselle työläiselle, joka omaksuu vaikkapa sosialismin ja demokratian opin alkeet! Ja kuinka vieraita ne ovat niille sosialismin pettäneille intelligenteille ja demokratian kavaltajille, jotka likvidaattorien sanomalehdissä solvaavat tai pilkkaavat „maanalaisuutta” uskotellen naiiveille maallikoille, että he ovat „myös-socialidemokraatteja”.

Pietarin proletariaatin ja sen esimerkkiä seuranneen Venäjän proletariaatin vapunvietto osoitti havainnollisesti yhä uudelleen niille, joilla on silmät nähdäkseen ja korvat kuullakseen, miten suuri historiallinen merkitys vallankumouksellisella maanalaisella toiminnalla on nykyisellä Venäjällä. VSDTP:n ainoa puoluejärjestö Pietarissa, Pietarin komitea, pakotti yksinpä porvarillisenkin lehdistön toteamaan nyt Vapun edellä samoin kuin tammikuun 9 päivänkin edellä ja Romanovien hallitsijasuvun 300-vuotisjuhlan edellä sekä huhtikuun 4 päivänä⁵⁹ sen tosiasian, että Pietarin komitean lentolehtisiä ilmaantui yhä uudelleen tehtäisiin ja työmaille.

Nuo lentolehtiset ovat vaatineet äärettömiä uhrauksia. Toisinaan ne ovat ulkoasultaan mitättömän näköisiä. Eräissä niistä, esimerkiksi huhtikuun 4 päivän

* Ks. Teokset, 18. osa, s. 447. *Toim.*

mielenosoituskehotuksissa, oli vain kuusi riviä, joilla ilmoitettiin mielenosoitukseen kokoontumisen aika ja paikka,— ja lehtiset oli nähtävästi ladottu salaa ja äärimmäisellä kiireellä eri kirjapainoissa ja erilaisilla kirjakkeilla. Meillä on sellaisia henkilöitä („myös-sosialidemokraatteja”), jotka näitä „maalalaisuuden” toimintaoloja tarkoittaen kyselevät ilkeämielisesti hihittäen tai halveksivasti huuliaan nyripistäen: „Jos puolue käsittäisi vain ne, jotka toimivat maanalaisesti, niin kuinka paljon jäseniä siinä silloin olisi? 2—3 sataa?” (Ks. luopioiden äänenkannattajan „Lutshin” 95. (181.) numeroa, *kirjoitusta*, jossa *toimitus* puolusteleehra Sedovia, joka on ollut murehdittavan rohkea esiintyäkseen avoimesti likvidaattorina. Tämä „Lutshin” numero ilmestyi viisi päivää ennen Vappua, s.o. *juuri samaan aikaan*, kun maanalaiset valmistivat julisteita!)

Herrat Danit ja Potresovit kumppaneineen, jotka noita häpeällisiä juttuja kirjoittavat, eivät voi olla tietämättä sitä, että puolueessa oli tuhansia proletaareja jo vuonna 1903, että vuonna 1907 heitä oli 150 tuhatta; että nytkin tuhannet ja kymmenet tuhannet työläiset painattavat ja levittävät VSDTP:n *maalalaisten* solujen jäseninä *maalalaisia* julisteita. Mutta herrat likvidaattorit tietävät, että heidän levittämiään katalia valheita ja vieläkin katalampia, maanalaiseen toimintaan kohdistuvia „virkailujaan” ei voida julkisesti kumota, sillä stolypinilainen „laillisuus” suojaa heitä.

Katsokaa, missä määrin nuo ihmisparat ovatkaan irtautuneet työväen joukkoliikkeestä ja yleensä vallankumoustoiminnasta! Tarkastelkaapa vaikka heidän omaa, liberaalien mieliksi tahallisesti väärennettyä mittapuutaan. Olettakaa hetkiseksi, että Pietarissa on „pari-, kolmesataa” työläistä osallistunut näiden maanalaisten julisteiden valmistamiseen ja levittämiseen.

Mitä tästä käy selville? „Pari-, kolmesataa” työläistä, Pietarin proletariaatin parhaimmisto, ihmiset, jotka eivät ainoastaan nimitä itseään sosialidemokraateiksi, vaan myös toimivat sosialidemokraattien tavoin, ihmiset, joita *koko* Venäjän työväenluokka sen vuoksi kunnioittaa ja pitää arvossa, ihmiset, jotka eivät turhaan pieksä kieltään „laajasta puolueesta”, vaan joista todella muodostuu se ainoa maanalainen sosialidemokraattinen puolue, joka Venäjällä on,— nämä ihmiset valmistavat ja jakelevat maanalaisia

lentolehtisiä. „Lutshiin” kirjoittelevat likvidaattorit pilkkaavat halveksivasti (stolypinilaisten sensorien suojassa) „2—3 sataa”, „maalalaisuutta”, sen merkityksen „liioittelemista” j.n.e.

Ja sitten äkkiä, voi ihmettä! Päätöksen mukaan, jonka *viisi—seitsemän* Pietarin Komitean toimikunnan jäsentä on toimittanut, sellaisen lentolehtisen mukaan, jonka „pari, kolmesataa” ovat valmistaneet ja jakaneet,— Pietarissa nousee yhtenä miehenä liikkeelle *kaksisataa viisikymmentä tuhatta*.

Näissä lentolehtisissä ja niissä vallankumouksellisissa puheissa, joita työläiset pitävät joukkokokouksissa ja mielenosoituksissa, ei puhuta „julkisesta työväenpuolueesta”, „yhdistymisvapaudesta” eikä muista senkaltaisista reformeista, joiden harhakuville liberaalit pettävät kansaa. Niissä puhutaan vallankumouksesta ainoana ulospääsynä tilanteesta. Niissä puhutaan tasavallasta ainoana tunnukseksi, joka, vastapainoksi liberaalien valheille reformeista, viittoittaa sen muutoksen, mikä turvaa vapauden, osoittaa ne voimat, jotka kykenevät tietoisesti puolustamaan vapautta.

Koko kaksimiljoonainen Pietari näkee ja kuulee nämä vallankumouskehotukset, jotka painuvat syväälle jokaisen työtätekevän ja sorretun väestökerroksen mieliin. Koko Pietari näkee joukkojen elävän esimerkin valossa, missä on ulospääsy ja miksi liberaalien lörpöttelyt reformeista ovat valheellisia. Työläisten tuhansien yhteyksien — ja niiden satojen porvarillisten lehtien kautta, joiden on pakko kertoa vaikkapa aika ajoin Pietarin joukkoliikkeestä,— ympäri Venäjää kantautuu viesti pääkaupungin proletariaatin sitkeästä lakkotaistelusta. Tämä viesti lakoista, työläisten vallankumouksellisista vaatimuksista, taistelusta, jota he käyvät tasavallan puolesta ja tilanherrojen maiden konfiskoimiseksi talonpoikain hyväksi kantautuu myös talonpoikaisjoukkojen ja talonpoikaisen sotaväen keskuuteen. Vallankumouksellinen lakkotaistelu ravistelee kansanjoukkoja hitaasti, mutta varmasti, herättää, valistaa ja järjestää niitä *vallankumousta varten*.

„Pari-, kolmesataa” „maalalaista” ilmaisevat *miljoonien ja kymmentien miljoonien* etuja ja tarpeita sanoen näille totuuden heidän toivottomasta tilastaan, avaten heidän silmänsä näkemään sen, että vallankumoustaistelun käyminen on välttämätöntä, valaen heihin uskoa tuota taistelua

kohtaan, antaen heille oikeat tunnukset, temmaten nämä joukot pois porvariston paljon lupaavien ja täysin valheellisten reformitunnusten vaikutuksen alaisuudesta. „Pari-, kolme”-kymmentä likvidaattori-intelligenttiä sen sijaan levittää työväen keskuuteen tämän porvariston tunnuksia, pettäen vähätietoisia työläisiä rahoilla, jotka on koottu ulkomailta ja liberaalisilta kauppiailta.

Toukokuun lakko niinkuin kaikki muutkin vuosien 1912—1913 vallankumoukselliset lakot näyttää varsin selvästi ne kolme poliittista leiriä, joihin nykyinen Venäjä jakautuu. Pyövelien ja maaorjuuttajien, monarkian ja ohranan leiri. Se on tehnyt julmuuksien alalla kaiken voitavansa. Se on jo voimaton työväenjoukkoja vastaan. Porvariston leiri, jossa kaikki, kadeteista lokakuulaisiin asti, kirkuvat ja voivateleivät kehottaen vaatimaan reformeja ja julistaen itse olevansa „narreja”, kun ovat saattaneet ajatellaan, että reformit ovat Venäjällä mahdollisia. Vallankumouksen leiri, ainoa, joka ajaa sorrettujen joukkojen etuja.

Kaiken aatteellisen ja kaiken poliittisen työn tässä leirissä tekee vain maanalainen sosialidemokratia, joka osaa käyttää hyväkseen jokaista laillista mahdollisuutta juuri omassa hengessään ja joka on sidottu erottamattomasti etumaiseen luokkaan, proletariaattiin. Kukaan ei voi sanoa etukäteen, onnistuuko tämän etumaisen luokan viedä joukot voittoisaan vallankumoukseen asti. Mutta tämä luokka täyttää velvollisuutensa joukkojen *johtamisessa* tuollaista ulospääsyä kohti ja tekee sen liberaalien ja „myös-sosialidemokraattien” kaikista hoiperteluista ja petoksista huolimatta. Kaikki, mitä Venäjän sosialismissa ja Venäjän demokraattisessa liikkeessä on elävää ja elinkykyistä, kaikki se kehittyy yksinomaan proletariaatin vallankumoustaistelun esikuvan mukaan ja maanalaisen sosialidemokratian johdolla.

Kuluvan vuoden vapputapahtumat osoittivat koko maailmalle, että Venäjän proletariaatti käy varmana vallankumouksellista tietään, joka on tukehtuvan ja elävältä mädäntyvän Venäjän ainoa pelastuksen tie.